

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

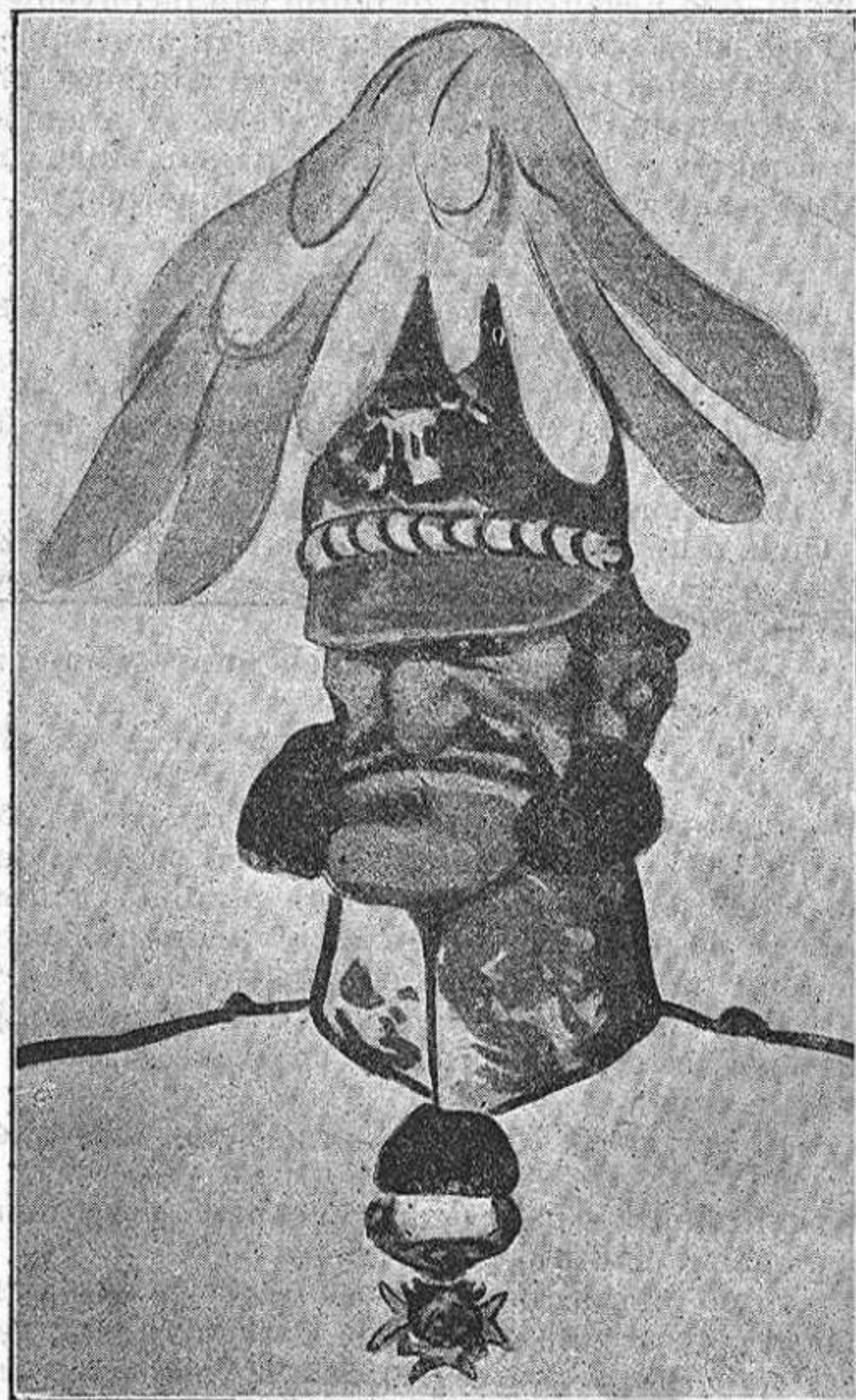
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

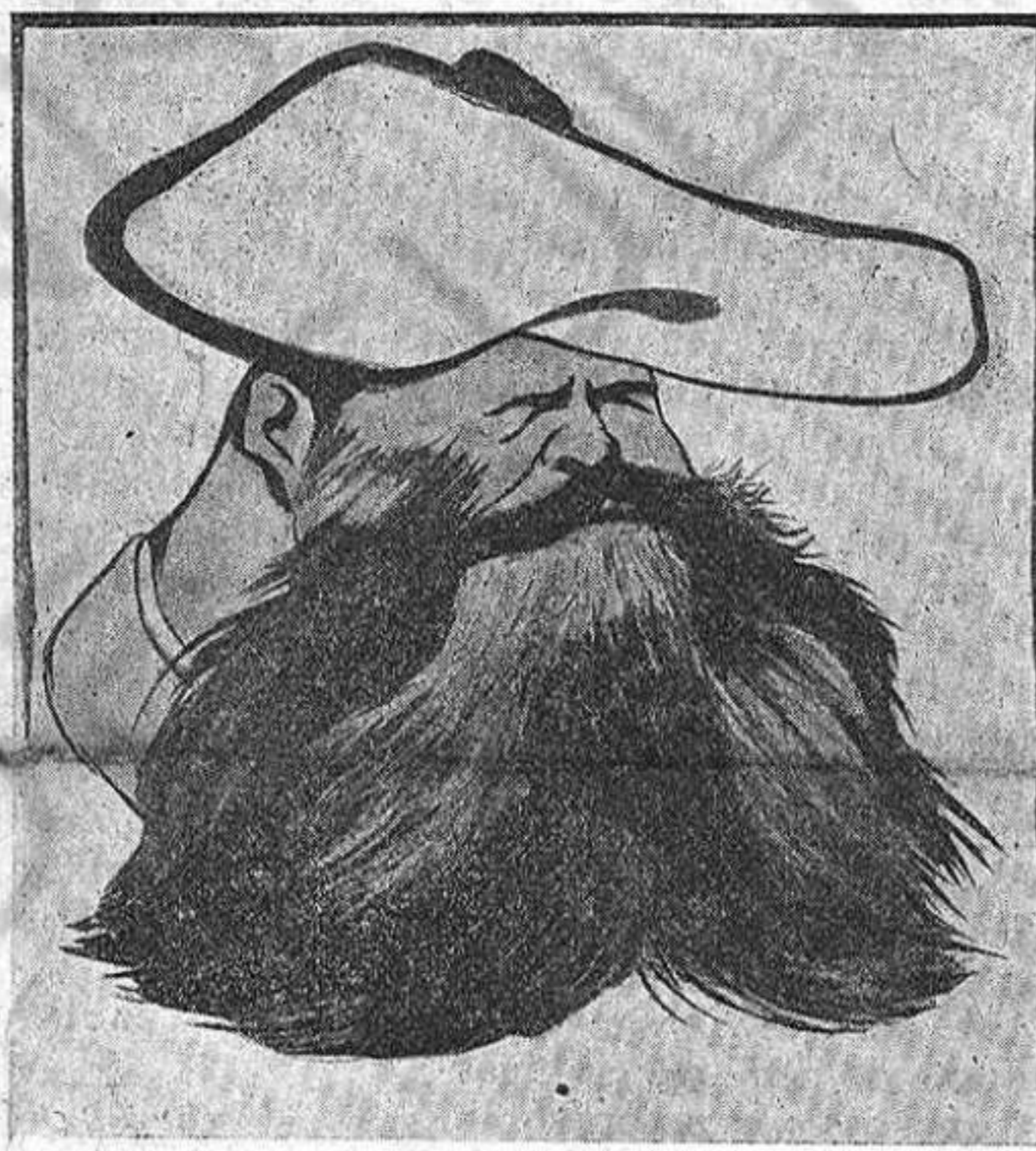
La caricatura al estranger

DON VALERIANO
(a) El Tremendo

DON PRÁXEDES
El mussiu Thiers de la futura República Espanyola.

DON CARLOS
Un pretendent... que ja ho té tot.
(De L'Assiette au beurre, de París.)

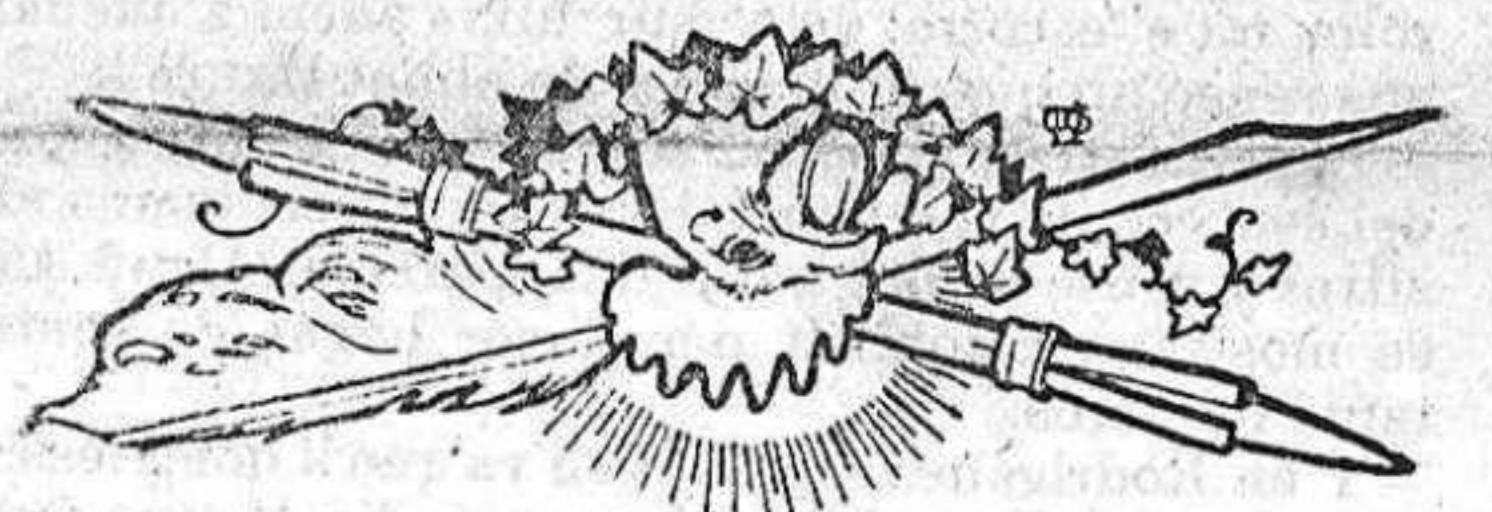
O por la Pascua
ó por la Trinidad...
¿Qué se 'n ha de creure de tot això?
Ab la retirada de 'n Sagasta passa lo mateix que ab la defunció de certas personas: pera estar segur de que son mortas hem de véurelas enterrar ab els nostres propis ulls.
De 'n Sagasta no creurém que 's retiri fins que vejém que se 'n va.
O que l' en treuhem.

Per fi, com diria La Correspondencia, demá, si no hi ha contraordre, 's verificará la tantas vegadas suspesa coronació del rey d' Inglaterra.
El pobre Eduardo continúa tan malalt com el primer día; pero el públic espera impacient, el gasto está fet y ¡qué dimontri! si las testas coronadas no servían pera fer el cor fort en cassos aixís ¿per qué servían?
L' espectáculo ha de ser realment curiós.
¡Un home, que lluyta mesos há entre la vida y la

mort, rebent las aclamacions dels seus súbdits, que l' aplaudirán y li cridarán ¡hurra! y ¡vísca!, y als quals haurá de somriure ab la mateixa rialleta del infelís al qui han trepitjat un ull de poll y que al sentir el reglamentari ¡Dispensil, respón ab molta amabilitat, pero veyent las estrellas:—¡No hi ha de qué!

Aixó es lo que deurá pensar Eduardo VII al sentir las aclamacions dels seus fidels vassalls:
—¡No hi ha de qué!
Y en veu baixa demanará segurament als directores de la ceremonia que l' apressurin tot lo possible.

Per acabar ben aviat y pògurse'n tornar al llit.
PIF-PAF

PASSAMENT DE COMPTES

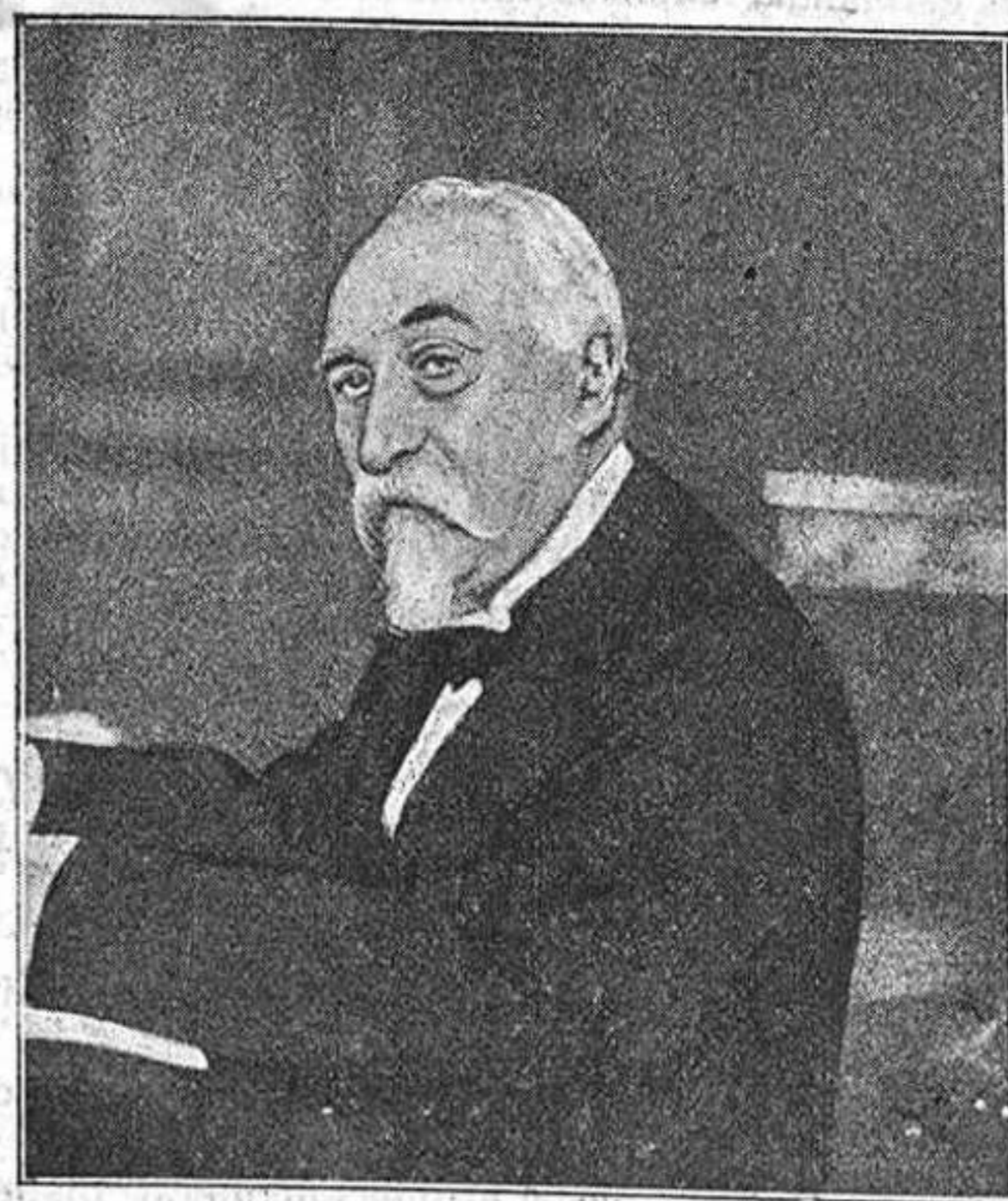
N plé estiu, quan pels que governan tot son glorias y alegrias, en l' época del descans y de l' expansió, en que las cortis están tancadas y las oposicions no diuhem aquesta boca es meva, quan sols un que altre núvol, ja de color de pebre vermell allá pel cantó de Murcia, ja de color de fum de locomotora per distints punts se deixan veure en l' horizó; pero sense amenassar una tempestat ni massa formidable, ni tampoch massa imminent; en aquest periodo de calma y de sossego, es quan al ministre de Hisenda se li ha ocorregut passar balans, y do-

DE DIJOUS A DIJOUS

BOMBA va!
«En Sagasta 's retira de la política.»
Aixís, en aquests termes pelats y precisos, va donarse la noticia en els primers moments.
Els diaris explicavan las causas de la resolució de don Práxedes ab un luxe de detalls que la feyan casi verosímil.
«El president del ministeri—deyan—es vell, está cansat, ha donat tot lo que de sí pot donar y ha arribat á aquell moment en que 'ls homes, segons la frase de 'n Franklin, tenen dret al repós.
»Del sen agotament, sols el que 'l veuhem diariament y 'l tractan de prop poden donarse'n compte. Exigirli avuy més treball, es materialment matarlo. Ell ho coneix y diu que pel temps que ha de viure vol viure tranquil.»
¿Podia estar més ben argumentada la cosa?
A pesar de tot, els que coneixen las manyas y procediments del Viejo Pastor van tenir la previsió de posar en quarentena la seva retirada... y van fer santament.
L' endemá mateix apareixia en els mateixos periódichs que per certa l' havían donada, una aclaració qu' en rigor era una rectificació en tota forma.
«Don Práxedes—deyan—té en efecte necessitat y ganas de retirarse; pero no sab si será ara, ó més endavant, ó al tornar á obrirse las Cortes...»

L'expulsió de las Congregacions facciosas de Fransa

Mr. COMBES

Jefe del Govern y director de l' enérgica escombreda qu' está lliurant á Fransa d' un sens fi d' associacions, que ab la careta de la religió no feyan altra cosa qu' embrutir al poble y conspirar contra la llibertat y la República.

UNA MANIFESTACIÓ Á FAVOR DE LAS CONGREGACIONES EXPULSADAS

Perque 's veji la importancia d' aquestas manifestacions, tan ponderadas pels diaris clericals, oferim als lectors la present fotografia. Un llanut, dugas velles y quatre criaturas, capitanejats per un hermano... ¡Aixó es una gran manifestació!

Pensant ab els frares que ara venen

—No sé per qué s' exclaimen tant els liberals. ¡Nosaltres serém els verdaders perjudicats, que 'ns quitarán la feyna!

nat era un escolapio! Y amigo, en aquest cas, fins á cert punt feyan bé posantse á la defensiva.

Una nota francesa: «Dotze párrocos del Pas de Calais que s' han permés atachs inconvenients contra 'l govern de la República, acaban de ser suspesos en la percepció del son.»

Remey eficás. La millor manera d' evitar certes cantadas amohinosas, es deixar al auCELL sense escayola á la menjadora.

Días enrera uns bisbes francesos havían de anar á un poble fronterís de la Vall de Arán, á instal·lar en un convent á unas monjas fugitives á Fransa.

—Jo sigüés administrador de l' Aduana—deya un aranés—y 'ls faria pagar drets pels ornaments, sense perdonarlos un céntim.

—Millor seria—va respondre un altre—ferlos pagar com á bisbes, aplicantlos la tarifa dels embutits.

—Ah—afegí un tercer—y no deixarlos entrar á Espanya sino previa inspecció del veterinari; no fos cas que 'ls tals bisbes ens portessin la triquina.

¿Qué estás dihent? ¿Que 'l govern ha entrat en tractes ab Roma?

Noya, avny no portis fruyta: ja tindré pastel per postres.

L'endemá d' entrá als trapenses en Combes el va expulsar, y ara 'l de la Trapa exclama: —¡Parbleu!... ¡M' nan ben atrapat!

¿Per qué has d' extranyar que 'ls frares vinguin tots á casa nostra? ¿No sabs qu' Espanya es el quarto dels mals-endressos d' Europa?

Frare, tú vas molt sovint per aygua, y tal volta ignoras que tant va 'l cantí á la font que á la ff acaba per rompre's.

A la porta d' un convent quatre ó sis bultos se paran. —¿Qu' es aixó?—diu el guardiá. —Carbó nou, que vè de Fransa.

L. WAR

ACUDITS

Un pintor carquinyoli, á qui 'ls capelláns solen donarli molta feyna, perque encare que mal fet, treballa barato, está acabant un quadro que representa 'l naixement de Jesús.

—¿Cóm va 'l quadro del naixement?—pregunta un mossén á la dona del artista.

—Molt bé—respón.—Miri, aquest dematí 'l meu marit ha fet el burro, y ara en aquests moments está fent el bou.

En un plet de divorci. El jutje, després de pendre declaracions á la senyora:

—De lo que acaba de declarar, resulta ben clarment que vosté ha enganyat al seu marit.

—Al contrari, Sr. Jutje—respón ella.—fixis'hi bé, y veurá qu' es ell qui m' ha enganyat á mí. Figuris que 'l día de autos se 'n va anar de casa, dihentme qu' estaria ausent dos días, y á l' hora y mitja va tornar. ¿M' hauria sorprés infraganti, si no m' hagués enganyat abusant de la meva candidés?

Un xicot molt panarra ha entrat de dependent á una botiga de comestibles.

L' amo, després d' estar molt temps buscant el pes de un kilo, pregunta:

—¿Has vist el kilo?

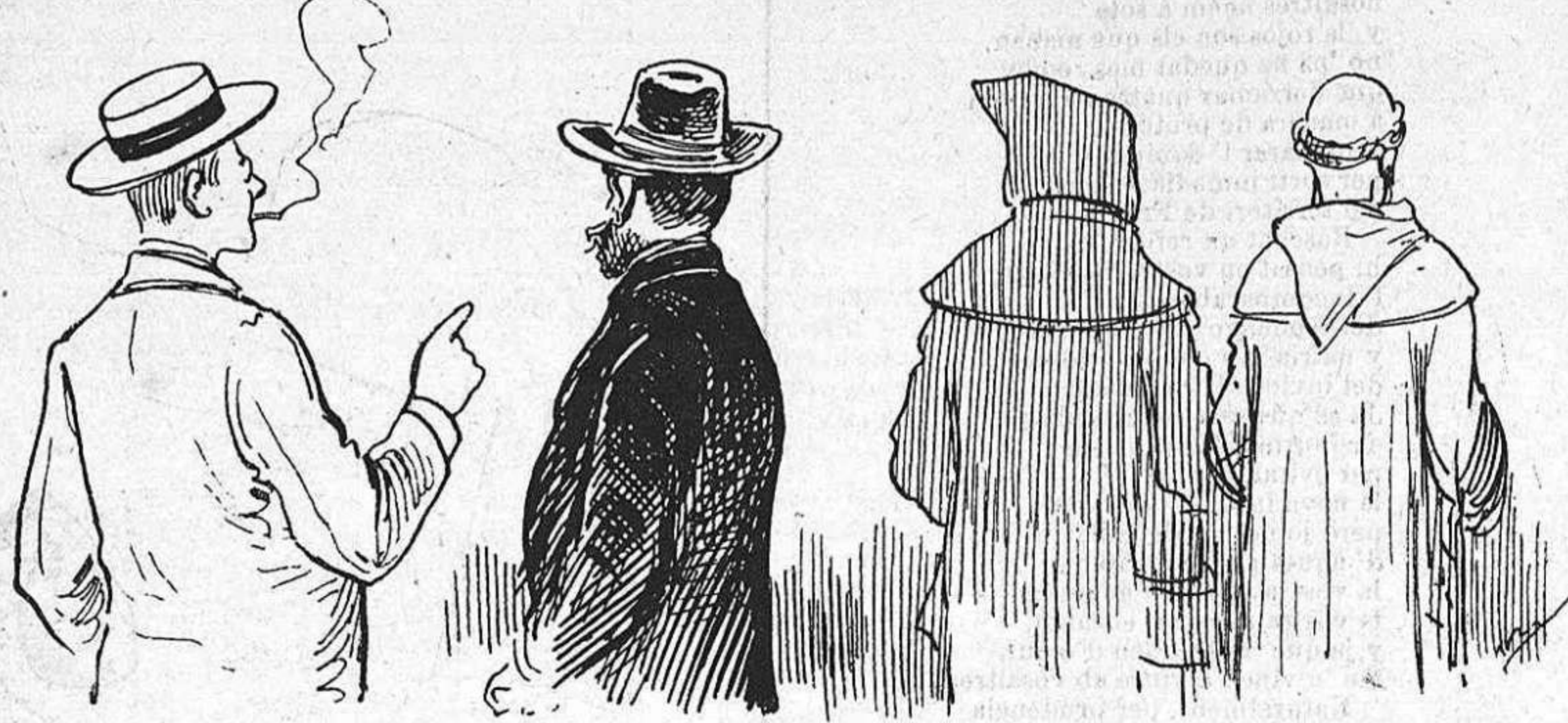
—Sí, senyor—respón el xicot,—una parroquiana se l' ha emportat.

—¿Cóm s' entén!

—Veurá: ha vingut á comprar un kilo d' arrós:

«Donguim el pes—m' ha dit—ó sino no 'l vull.» Y

Una opinió

—¿Qué son aquests mestres? ¿Benedictins, agustins, caputxins?... —Suposo que deuen ser ignorantins.

jo, está clar, perque se 'n endugués l' arrós, li he ficat la paperina y 'l pes á la cistella.

En un tribunal: El president.—¿Se reconeix autor del robo de un pá de tres lliuras en la fleca indicada? El processat.—Sí, senyor; pero consti que 'l robat en certa manera vaig ser jo, perque 'l pá era curt de pes: á lo menos hi faltavan sis unsas.

- Á LO INSERTAT EN EL ULTIM NÚMERO 1.ª XARADA.—Ca-pe-lla. 2.ª ACENTIGRAFO.—Fe-Fe. 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La nit del Tenorio. 4.ª ROMBO.— S R A P R I B A S S A B A T E R P A T I R S E R 5.ª GEROGLIFICH.—Com mes un lí fa, mes hi pert. Han endevinat totes ó part de las solucions del número anterior els caballers: El Siglo de Figueras, José Pujol, y B. A. Taberner del Papiol.

XARADA Condiment de molta estima, prima.

Nota musical ne dona, segona. Negació n' es sens' quimera, tercera. Per poch que busquis lector, trobarás á la carrera, el Total, nom de un rector fill del Pont de l' Armentera. JOSEPH GORINA ROCA

ANAGRAMA Ahí á la tarde tot va á pescar l' hereu Corronas, y vá agafar després d' estarshi més de tres quarts una tot grossa, llarga d' un pam. J. COSTA POMÉS TRENCA-CLOSCAS LÓPEZ GAY ESLAVA MADRID

Un drama castellá y els dos apellidos de son autor. JOAN CASSI DE LAS TORRES TERS DE SILABAS

Primera ratlla vertical y horizontal: las personas 'n portan.—Segona: nom de dona.—Tercera: un requiebro. JOSEPH PEP Y C.ª GEROGLIFICH QUIM I SAGASTA st ROBA PELA T J. MORET DE GRACIA

CORRESPONDENCIA

Caballers: Alfredo Olalla, Figuerola L. Casalf, B. F., R. N. de S., A. Oliver J., Toni Baduá, A. M. Martí, Maximiano Cairo y V., A. Capdevila P., Ll. Mes Era, A. Serra, un passarell, Ll. F., R. Malet y Pots: Ho sento moltíssim... Caballers: El petó de Torroella, Zebetaces, Rataflautas, S. Grau y V., S. Grané L., P. Virgili, A. Ribas Ll., Un ex-actor, Antoni Feliu, Sisket Farré, Enrich M. Gener, Máximo Electra, A. Vilalta, El promés de la Total y Miquel Pous: Perfectament. Caballers: Floridor, J. B. P., J. B., J. C. Ll., J. G. y T., R. H. M., J. B. S., J. A. R., S. S. C., A. R. Ll., S. A. y C., M. C. d' A., V. C. P. B., R. R. y V., y E. G.: Rebutis els originals destinats al Almanach y tantas gracias. Caballer: M. T. B.: Després de llegirlo ab mes calma li 'n sabré dir alguna cosa.—Sorolla: Molt soroll... a y pocas nous.—Viola: Bona nit!—Andresito: Ho acostuma á fer millor.—R. Ramón: Efectivament ho vaig rebre, per lo que us dono mil mercés. Gracias també per l' article.—J. Berenguer: Las incorreccions hi son en els seus versos com las orugas al plátanos de la Rambla.—Pep Pi Pardo: No 'ns convé. Es massa inconsistent.—Es excessivament llarga; potser vagi al Almanach.—Pitari Pebas: Bravíssim, la publicaré quan hi hagi lloch y ocasió.—Alfredo Llinosa: Per cataplasmes no va mal.—Floridor: No he rebut la targeta que 'm diu. Agraím l' envió: De lo de la estanquera no li puch dir res.—Paco Cucuru: Entra en cartera.—Xech de Llansa: Es un xich descuidada.—Pep. P. C.: Efectivament, li acceptém la bona intenció, pero no 'l dibuix.—Pep del C.: Indubtablement está millor; la guardarem.—J. Mora: Sí, sí, á ellos que son pocos y cobardes.—Un mut: Bé, veurá, no 'ns emboliqui; qui tingui fassi que se la feyni.—A. C. Escofet: L' amor que canta y 'ls versos que li serveixen de medi, tot es pobre.—J. Figueras: Aixó y res, tot es una mateixa cosa.—Catalanista: Desenganyis, catalanistas... regionalistas... qüestió de nom; quan s' hagi d' anar á votar podrá apreciarse l' afinitat que 'ls uneix. Ah, els versos continúan sent dolents.—Sensadas: Total desconexament de la forma poética.—A. Oriol: Ab el temps y l' afició—podrá fer cosa milló.—Antoni de Masanas: El sonet anirà una mica tocat.—J. Ravalez: Hi ha un feix d' assonancias y altres defectes.—S. L. B.: Dolenta, mala, cattiva.—Fi-ni-to: Els cantars no van.—Pissarra: Deu li conservi l' humor...

Un que fa neteja

—Senyor Combes ¿no podría tirarla á un altre puesto aquesta farda? —Filla meva, ho sento molt, pero en lloch més la volen.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8. Tinta Ch. Lorilleux y C.ª